

On Intialaisille hyvin tärkeän juhlan aika. Dalitejen sadonkorjuu juhla eroaa arjesta melko paljon, mutta ei meidän toivomalla tavalla. Sillä sadonkorjuu päivänä, me emme voi mennä töihin, emmekä hakea vettä, sillä jokainen katu on täynnä juhlivia Hindulaisia. Se tarkoittaa päivää nälässä ja janossa. Tuona päivänä monet Daliteista kuolevat. Kävelen omia alueitamme pitkin, tänne ei kukaan onneksi halua tulla. Jos he tulisivat, he saattaisivat hävittää koko kylän. Minun ruokavarastostani oli jäljellä vain noin kupillinen riisiä. Kannoin sitä mukamani, koska meilläkin liikkui varkaita. Huomaan kylän perällä yhden kaatuneen majan. Kävelen sen luo auttaakseni. Täällä me Dalitit olemme yhtä. Selviydymme maan päällä yhdessä. Majaa kokosi jo noin minun ikäiseni poika. Hän näytti hyvin syöneeltä, ei niin laihalta, kuin me muut. Hänen hiuksensa olisivat muuten tummat ilman tuota pölykerrosta, joka kiusaa meitä kaikkia. Hän lopettaa oksien nostelemisen, kun huomaa minut. -Mitä sinä haluat? hän kysyy. Hänen silmänsä kohdistuvat minun silmiini ja häkellyn niiden sinisyydestä. -Näin kaatuneen majasi, ehkä voin auttaa, tarjosin. Astuin lähemmäksi, nostin maasta yhden ison oksan ja laskin sen pinoon, jossa oli muutkin oksat -En kaipaa apua, hän tuhahti ja jatkoi oksien ja lakanoiden lajittelua. -Et ehkä tiedäkään, mutta minä olen yksi kylämme parhaimmista majan rakentajista, sanoin. -Mutta silti näet nälkää, hän mutisi vastaukseksi. -Anteeksi mitä, ja sinä sitten et näe nälkää vai? närkästyin. -Näytänkö minä siltä, että näen nälkää? hän kysyi. Pysyin hiljaa ja tarkastelin hänen kehoaan. Hänen kylkiluunsa eivät töröttäneet, hänen käsivartensa eivät olleet, kuin hammastikut, eivätkä posket olleet kuopalla. Hänellä oli jopa näkyvät lihakset, mikä oli erittäin harvinaista meidän kylässämme. Hän tulkitsi vaikenemiseni myöntäväsi joten jatkoi töitä. -No autatko sinä vai et? hän virnisti. Kaikki lakanat ja oksat olivat nyt lajiteltu, joten seuraavaksi pitäisi vai koota. Piirsin ympyrän yhdellä oksalla. -Kuinka monelle tämä tulee? kysyin, jotta osaisin tehdä majasta oikean kokoisen. -Vain minulle, hän vastasi. -Entä äitisi? -Kuollut. -Olen pahoillani. -Älä suotta. Taivas pimeni ja alkoi sataa kaatamalla. Jatkoin majan rakentamista, jotta pojalla olisi joku suojapaikka. -Mikä on nimesi? poika kysyi sateen pauhun yli. -Quein, sinun? -Andrius. -Quein, mene kotiin. Sinä kastut, Andrius sanoi. -Mutta sinulla ei ole majaa mihin mennä, sitä paitsi tämä on helpompi rakentaa sateella. Oksat olivat jo paikoillaan, enää tarvittiin lakanat niiden päälle ja aloin asetella niitä tiukasti. Siinä ei mennyt, kuin päälle kolme minuuttia. -Olen sinulle kiitollisuudenvelassa. Nähdään huomenna täällä auringonnousun aikaan. Näytän sinulle, miksi en ole nälkiintynyt. Nyökkäsin. Andrius vilkutti perääni, kun juoksin sateen läpi omalle majalle. Kömmän sisälle majaan. Äiti makasi maassa verilammikossa kurkku viilletynä auki. Kirkaisin.